

for dem af vore Kreaturer, som ikke er gode Eksportvarer Syd paa. Vi har f. Eks. til Norge haft en Eksport, der har svinget mellem 500 og 1,300 Stykker pr. Uge, og det er muligt, at vi i Fremtiden ogsaa kan forsyne Sverige noget med disse Varer.

Dette var, hvad jeg havde at sige angaaende Kødordningen. Hvis Reduktionen af Besætningerne kunde foregaa jævnt og sikkert, og vi kunde have et passende og tilstrækkeligt Aftræk Sommeren igennem af vore Kvægbesætninger, som maaske er større, end Folk i Almindelighed tror — og som kan komme til at være paa 14,000—15,000 Stykker, hvis Forholdene bliver ved at gaa paa sædvanlig Vis —, og vi saa i nogen Maade stopper Tillæget, da er det muligt, at vi i Løbet af nogle Maaneder, inden vi naar hen midt i Høstaaret, har reduceret Besætningerne ret betydeligt, uden at man af Frygt for Foder-vanskeligheder reducerer panikagtigt, hvilket aldrig kan blive andet end til Skade for det danske Landbrug. Jeg tror, at det er muligt paa den Maade at komme igennem Vanskelighederne, saaledes at Besætningerne kan være produktionsdygtige, naar en Gang disse vanskelige Forhold er overstaaede. Jeg er ikke i Tvivl om, at det vil være ønskeligt, at man ikke paa dette Omraade reducerer mere end højt nødvendigt, fordi Kvægbruget her i Danmark sikkert vil faa gunstige Kaar i Forhold til anden Landbrugsproduktion, naar en Gang fredelige Tilstande igen indtræder. Jeg vil tilføje, at jeg opfatter det som mere fordelagtigt at holde igen paa Reduktionen, selv om det kniber med Fodermidlerne til Kvægbruget, og selv om vi skal fodre vore Kvægbesætninger under ganske andre Forhold, end de er vant til under normale Tilstande. Jeg er ganske vis paa, at mange Landmænd er enige med mig i den Betragtning, at vore Kvægbesætninger er ganske overordentlig forventede, og at de kan leve paa langt, langt knappere Rationer — de kvitterer kun derfor ved at give mindre Mælk, mindre Smør, men de bliver hverken ødelagte eller uproduktive af den Fodring, og de kan tage fat, naar vi en Gang faar Fodermidler til deres normale Behov. Derved tror jeg, at Landbruget er bedst tjent.

Hvad Svinebesætningerne angaar, er Forholdene ulige vanskeligere. Vi har ganske sikkert alt for store Svinebesætninger i Forhold til Udsigterne for Tilførsel og Avl af Foder til deres Behov. For-

haabentlig foreligger snart Resultaterne af Tællingen, saaledes at man kan faa et rigtigere Billede end det skønmæssige, som man nu kan danne sig om Tilstanden paa dette Omraade. Men jeg frygter for, at man i Tusinder af Landbrug har hildet sig i den Forventning, at naar vi bare kan fodre vore Svinebesætninger igenem i Sommer med slapt Foder, med Grønt, med Mejeriaffald o. s. v., saa naar vi dog Høsten, og naar vi naar Høsten, faar vi nok egen Avl, og saa er vi i Stand til at fodre Besætningerne igen fuldt ud. Hvis den Antagelse, som jeg her udtrykker, er rigtig — og jeg tror desværre, at Forholdet er saaledes i mange Landbrug —, kan det blive overordentlig farligt, hvis der ikke træffes Forholdsregler mod, at alt for store Dele af Danmarks Kornbeholdninger gaar til Svineproduktion i den første Halvdel af Høstaaret. Der er ingen Tvivl om, at der er saa store Besætninger, at hvis der ingen væsentlig Reduktion sker, vil de smaa Kornbeholdninger, som kan anvendes i den Produktion, være slugte, inden vi naar ret langt hen i dette og det kommende Høstaar, og det vilde være overordentlig uheldigt, tror jeg, om man ikke gjorde, hvad der kan gøres, for at faa den jævnest mulige Flækkeproduktion Aaret igennem, dels af Hensyn til Befolkningens Forsyning med de uundværlige Fædtstoffer, som Svineproduktionen giver, dels fordi der er noget urimeligt i, at man i den første Tid af Aaret under overordentlig vanskelige Eksportforhold og under overordentlig ugunstige Rentabilitetsvilkaar fortsætter en Produktion saa stærkt, at man ikke er i Stand til at skaffe det aller-mest fornødne i Slutningen af Høstaaret. Det er slemt at skulle slaa sin Besætning ned, inden den er tjenlig til Afgang paa normal Maade, og jeg kan udmærket godt forstaa, at manges Landbruger kvier sig ved at slaa sine Ungsvin og Smaasvin ned, ikke mindst, naar han har haft dem et Par Maaneder eller saa. Men jeg tror alligevel, det er nødvendigt for de Landbrugere at gøre det, som har disponeret for dristigt og været for forventningsfulde med Hensyn til, hvad der kunde blive til Raadighed af Høsten, naar Behandlingen af dette Lovforslag er tilendebragt og har givet Besked til vedkommende om, hvor meget der kan blive til Anvendelse i Landbruget. Ikke mindst vil dette ramme overordentlig stærkt og slemt i det mindre Jordbrug, som væsentlig har støttet sig paa Svineproduktionen.